

50 let po odchodu z Vietnamu se USA stále zapojují do válek, aniž by jim rozuměly

 rt.com/news/570651-vietnam-paris-accord-1973

29. ledna 2023, 20:17

DomovSvětové zprávy

V roce 1973 pařížské mírové dohody viděly, jak američtí vojáci opustili své partnery. Nebylo by to naposledy

*Matthieu **Buge** , který o Rusku pracoval pro časopis *l'Histoire*, ruský filmový časopis *Séance* a jako sloupkař pro *Le Courier de Russie*. Je autorem knihy *Le Cauchemar russe* („Ruská noční můra“).*

Americký poradce pro národní bezpečnost Henry Kissinger (R) si potřásá rukou s Le Duc Tho, vedoucím severovietnamské delegace, po podpisu dohody o příměří ve vietnamské válce, 23. ledna v Paříži.

© AFP

V lednu 1973 USA podepsaly dohodu, podle níž se stáhly z Vietnamu a opustily své jihovietnamské partnery. V srpnu 2021 se historie v Afghánistánu opakovala.

Vietnam je jedním z dějišť studené války a USA se rozhodly zasáhnout, aby čelily postupu komunistů v zemi. Podle teorie domina potřeboval Vietnam zůstat v západní sféře vlivu. V zájmu demokracie na celém světě, samozřejmě.

Rok 1965 byl začátkem masivního zapojení USA. Do té doby se Washington omezoval na vyslání zásob a asi 900 vojenských pozorovatelů a cvičitelů. Ale po kontroverzním incidentu v Tonkinském zálivu v roce 1964 se americké střetnutí stalo mnohem vážnější. Na svém vrcholu v roce 1969 zahrnovala americká intervence více než 540 000 vojáků na zemi. Rozsáhlá operace Rolling Thunder z let 1965-68, během níž USA svrhly 864 000 tun bomb na Severní Vietnam, však skončila neúspěchem. Překvapivá ofenzíva Tet, kterou Severovietnamci spustili, byla také neúspěchem, ale vážně poškodila infrastrukturu jižního Vietnamu a pověst USA jako důvěryhodného spojence.

Koncem 60. let bylo americké obyvatelstvo konfliktem unaveno a po celé zemi se organizovalo stále více protestů proti válce. Prezident Richard Nixon vedl kampaň v roce 1968 za slib ukončit válku ve Vietnamu mírem a ctí – myšlenkou bylo získat čas a vyzbrojit Jižní Vietnamce, aby mohli své pozice bránit sami. Nixon však nedokázal tento mír zajistit a v roce 1972 stál před znovuzvolením. Jak již Američané dokázali během druhé světové války, když neustále odkládali otevření druhé fronty v Evropě, „demokratická válka“ je vždy úzce spojena s volbami a vnitropolitickými boji.

Tři (velmi odlišní) muži ve člunu

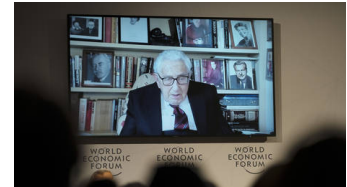
Jak rozhovory probíhaly, je zásadním příkladem toho, jak cynická a někdy absurdní může být zahraniční politika USA.

Richard Nixon vyslal Henryho Kissingera, poradce pro národní bezpečnost v té době. Brilantní osobnost Kissinger (kterému je nyní 99) již byl členem establishmentu. Nepovažoval Jižní Vietnam za důležitý sám o sobě, ale považoval za nutné jej podporovat, aby se zachoval globální mocenský status USA. Byl přesvědčen, že žádný ze spojenců Washingtonu by jim už nevěřil, kdyby USA příliš rychle svrhly Saigon. Ztělesnění realpolitiky.

[Přečtěte si více](#)

Kissinger mění svůj postoj k Ukrajině

Severovietnamským vyslancem pro tato jednání byl Le Duc Tho, který začal svou kariéru revolucionáře, když mu bylo 16 let a byl jedním ze zakladatelů Indočínské komunistické strany v roce 1930. Francouzi ho dvakrát na několik let uvěznili. ve velmi drsných podmínkách. Věnoval se sjednocení své země. Kissinger ho nazval „fanatikem“.

Třetím mužem byl jihovietnamský prezident Nguyen Van Thieu. Vstoupil do Ho Či Minova Viet Minhu, ale po roce služby jej opustil a připojil se k Vietnamské národní armádě státu Vietnam podporovaného Francií. Prezident Jižního Vietnamu od roku 1965, dokázal zajistit relativní bezpečnost, ale byl známý tím, že zavíral oči před korupcí (a vyžíval se v ní). Další příklad americké zahraniční politiky, který docela dobře shrnuje citát „Možná je to bastard, ale je to náš bastard“. Aby k obrazu dodal cynismus, Nguyen ve skutečnosti nedostal příležitost usednout k jednacímu stolu.

Kosmopolitní intelektuál, revoluční nacionalista a oportunistický politik. Který z nich byl dobrý, špatný nebo ošklivý, je věcí osobních preferencí.

Vietnamská mírová smlouva: zkouška pro Afghánistán?

Mezi lety 1969 a 1973 se Henry Kissinger a Le Duc Tho setkali více než 15krát v Paříži. Podle amerického historika AJ Langgutha, v jednom bodě roku 1970, když se zdálo, že se věci zastavily, se jeden z Kissingerových pokusů promluvit s Le Duc Tho setkal s poznámkou: „Americká slova míru jsou jen prázdná.“ Ale s americkým návrhem a nadcházejícími prezidentskými volbami měl Severní Vietnam šanci, kterou nemohl nechat ujít. Jak ukázaly následné události, Vietnamci Američanům rozuměli, ale Američané nerozuměli Vietnamcům.

Obě strany skončily vyjednáváním o úplném stažení USA a propuštění všech válečných zajatců v severním Vietnamu. Po této dohodě se však jednání téměř zhroutila, protože Nixon chtěl dodatky a Nguyen Van Thieu, který byl z jednání vyloučen, ji nechtěl podepsat. Kissingerovi se podařilo získat od Severovietnamců kosmetické ústupky, aby USA neztratily tvář. Washington poslal ultimátum Nguyenu Van Thieuovi. Mírová smlouva byla podepsána 27. ledna 1973 v Paříži. Příměří však bylo oběma vietnamskými stranami během 24 hodin porušeno. O dva roky později, 30. dubna 1975, připadl Saigon komunistickému Severnímu Vietnamu a znamenalo to definitivní a úplné stažení USA. Nguyen Van Thieu pronesl závěrečnou řeč, ve které odsoudil Washington za nedodržení slova a poté uprchl na Tchaj-wan.

Jakákoli podobnost s afghánským scénářem je čistě náhodná. V roce 2020 podepsaly USA a Taliban dohodu o stažení Američanů z Afghánistánu. Afghánská vláda nebyla k jednání přizvána. Příměří bylo porušeno téměř okamžitě. O dva roky později Kábul připadl Talibanu.

Přečtěte si více

Americká korupce odsoudila Afghánistán k záhubě – exprezident

Je zajímavé, že propagandistická mašinérie stále tvrdí, že USA válku ve Vietnamu neprohrály – Jižní Vietnam prohrál. Dokonce ani Wikipedie nezmiňuje, že to byla porážka USA: Francouzi byli poraženi, ale v případě USA to bylo prostě „stažení“.

Ztraceno v překladu

Ve filmu Francise Forda Coppoly „Apocalypse Now“ má postava Huberta de Marais tuto velmi důležitou linii, kterou přednáší s typickým francouzským přízvukem: „*Vietnamci jsou velmi inteligentní. Nikdy nevíte, co si myslí. Ti Rusové, kteří jim pomáhají*“

– „*pojdte a dejte nám jejich peníze. Všichni jsme komunisté. Číňané nám dávají zbraně. Všichni jsme bratři.*“ *Nenávidí Číňany! Možná nenávidí Američany méně než Rusy a Číňany. Chci říct, pokud zítra budou Vietnamci komunisty, budou vietnamskými komunisty. A to je něco, co jste nikdy nepochopili, vy Američané.*“

Coppola v 70. letech pochopil něco, co bývalý americký ministr obrany Robert McNamara pochopil až v 90. letech, když se setkal s vietnamským generálem Vo Nguyenem Giapem. S úžasem si najednou uvědomil, že Vietnamci vedou válku za nezávislost, nikoli ideologickou válku. Dvacetiletý konflikt ve Vietnamu nikdy nebyl o šíření komunismu ve světě. Pokud jde o zahraniční politiku USA, starší a zkušený politik dále řekl: „*Nerozumíme Bosňanům, nerozumíme Číňanům a ve skutečnosti nerozumíme Íráncům.*“ S výjimkou kolonizované západní Evropy se zdá být dobrým shrnutím politiky Washingtonu vůči zemím celého světa.

Ale propagandistická mašinérie funguje dobře: Kissingera si budeme pamatovat jako toho, kdo dostal Nobelovu cenu za mír za smlouvu z roku 1973. Le Duc Tho to elegantně odmítl.

Prohlášení, názory a názory vyjádřené v tomto sloupci jsou výhradně výroky autora a nemusí nutně představovat výroky RT.

oped

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

[AfghánistánNÁSVietnam](#)

